

IZBĂVIREA

»Astfel dar, deoarece copiii sunt părtași sângelui și cărnii, tot așa și El Însuși a fost deopotrivă părtaș la ele, pentru ca, prin moarte, să nimicească pe cel ce are puterea morții, adică pe diavolul și să izbăvească pe toți aceia, care prin frica morții erau supuși robiei toată viața lor.«

(Evrei 2,14-15)

»El ia aminte la rugăciunea nevoiașului și nu-i nesocotește rugăciunea. Să se scrie lucrul acesta pentru neamul de oameni care va veni și poporul care se va naște (un popor nou), să laude pe Domnul! Căci El privește din înălțimea sfînteniei lui; Domnul privește din ceruri pe pămînt, ca să audă gemetele prinșilor de război și să izbăvească pe fiii morții.« (Psalmul 102,17-20)

Cu aceste cuvinte a scos psalmistul în evidență ceea ce a împlinit Domnul Isus în mod așa de minunat și ceea ce vrea să spună citatul de mai sus din Epistola către Evrei: izbăvirea fiilor morții din prinsoare și robie. Toți oamenii sunt din natura lor fii ai morții, dați morții, prizonierii unei puteri întunecate care-i silește să-i slujească. Această putere este așa de mare, iar lanțurile cu care acești prizonieri sunt legați sunt așa de tari, încât despre o izbăvire proprie nici nu poate fi vorba. De aceea a trebuit să vină unul care a fost mai tare decât puterea îngrozitoare a acestui vrăjmaș și a fost în stare să intre în casa celui tare și să-l lege, ca apoi să-i smulgă prada. Despre cel mai tare citim: »Iată robul Meu, pe care-L sprijinesc, Alesul Meu, în care Își găsește plăcere sufletul Meu. Am pus Duhul Meu peste El; El va vesti neamurilor judecata.« »Eu, Domnul, Te-am chemat să dai mîntuire și Te voi lua de mînă, Te voi păzi și Te voi pune ca legămînt al poporului, ca să fii Lumina neamurilor, să deschizi ochii orbilor, să scoți din temniță pe cei legați și din prinsoare pe cei ce locuiesc în întuneric.« (Isaia 42,1 și 6-7) (vă rog citiți și Isaia 49,9 și 24-25)

Când a venit marele Izbăvitor al celor prinși, Mîntuitorul, Domnul Isus, a mers în sinagoga din Nazaret și a citit iudeilor din proorocul Isaia: »Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia; M-a trimis să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc robilor de război slobozenia și orbilor căpătarea vederii; să dau drumul celor apăsați și să vestesc anul de îndurare al Domnului.« (Luca 4,8-9)

Nu este un fapt minunat acesta, că în împărăția puternicului lumii acesteia apare dintr-odată unul mai puternic, pentru a-i izbăvi pe prinșii săi? Ce plăcut trebuie să fi răsunat glasul Domnului în urechile sărmanilor prinși, căci nu este vorba numai despre o proorocie pentru timpurile îndepărtate, ci Domnul adaugă: »Astăzi s-au întîmplat cuvintele acestea din Scriptură, pe care le-ați auzit.« (Luca 4,21)

De atunci nenumărați prinși au fost izbăviți de marele Mîntuitor. Ei au venit la El trudiți și împovărați și El le-a dat odihnă. Aleluia! (Matei 11,28)

Din păcate, marea importanță a izbăvirii este înțeleasă de foarte puțini. Fie ca și aceste rînduri să ajute pe mulți copii ai lui Dumnezeu, care încă nu cunosc izbăvirea, să capete o privire de ansamblu asupra ei.

Din izbăvirea deplină fac parte:

1. Izbăvirea față de lume (de sub puterea întunericului).
2. Izbăvirea de păcat.
3. Izbăvirea de sub Lege.
4. Izbăvirea față de firea pămîntească, de ,eu’.

5. Izbăvirea față de trup.

Aceasta este o izbăvire în cinci părți, care este absolut imposibil de obținut de către un om, cu propriile lui puteri.

1. IZBĂVIREA FAȚĂ DE LUME (DE SUB PUTEREA ÎNTUNERICULUI)

»Mulțumind Tatălui, care v-a învrednicit să aveți parte de moștenirea sfinților, în lumină. El ne-a izbăvit de sub puterea întunericului și ne-a strămutat în Împărăția Fiului dragostei Lui.« (Coloseni 1,12-13)

Câtă vreme israeliții au fost în Egipt, nu putea fi vorba despre izbăvire, erau prizonierii lui Faraon. Ei nu se puteau elibera singuri, căci nu aveau putere pentru așa ceva. Dar citim:

»Dumnezeu a auzit gemetele lor și Și-a adus aminte de legământul Său făcut cu Avraam, Isaac și Iacov. Dumnezeu a privit spre copiii lui Israel și a luat cunoștință de ei.« (Exod 2,24-25)

»Domnul a zis: „Am văzut asuprirea poporului Meu, care este în Egipt și am auzit strigătele pe care le scoate din pricina asupritorilor lui; căci îi cunosc durerile. M-am pogorât să-i izbăvesc din mâna egiptenilor și să-i scot din țara aceasta și să-i duc într-o țară bună și întinsă, într-o țară unde curge lapte și miere și anume, în locurile pe care le locuiesc Cananiții, Hetiții, Amoriții, Fereziții, Heviții și Iebusiții. Iată că strigătele Israelitelor au ajuns până la Mine și am văzut chinul cu care îi chinuiesc Egiptenii. Acum, vino, Eu te voi trimite la Faraon și vei scoate din Egipt pe poporul Meu, pe copiii lui Israel.”« (Exod 3,7-10)

Aceasta era singura lor posibilitate de izbăvire. Numai Dumnezeu putea să facă acest lucru și, într-adevăr, i-a eliberat, prin aceea că a nimicit toată puterea Egiptului. (Exod 15)

Într-un mod asemănător s-a petrecut și izbăvirea noastră de sub puterea întunericului. Așa cum israeliții au fost prizonierii lui Faraon, tot așa am fost noi prinșii lui Satan. Și nouă ne-a fost absolut imposibil cu propria noastră putere să rupem lanțurile și să ieșim din temniță. Fiecare încercare a noastră de izbăvire, l-a determinat pe temnicerul cel rău să ne lege și mai strâns și să îndrepte ochiul său veghetor în mod deosebit asupra noastră, ca să ne păzească și mai bine. Dar Domnul Isus, Cel care a fost mai tare, a intrat în casa celui tare, l-a legat și i-a jefuit gospodăria. El este Cel care i-a izbăvit pe cei prinși. (Matei 12,29)

Când a dezbrăcat domniile și stăpânirile (le-a dezarmat de tot), le-a făcut de ocară înaintea lumii (la stâlpul infamiei), prin aceea că le-a biruit prin cruce (tot stâlpul infamiei). (Coloseni 2,15) El l-a nimicit prin moarte pe diavolul, care avea puterea morții, și ne-a izbăvit. (Evrei 2,14-15) Toată veșnicia vor fi toți copiii lui Dumnezeu în mâna tare a Celui mai tare. Nimic nu ne mai poate smulge din mâna Lui. (Ioan 10,28)

Egiptul a existat și după izbăvirea israeliților, dar Faraon cu toată puterea armatei au pierit. Tot astfel și împărăția Satanei mai există o vreme scurtă, dar se apropie ziua când o va lovi judecata cea groaznică. Și lui i-a fost luată puterea. Acest lucru l-am aflat într-un mod așa de minunat. Noi ne lăudăm cu crucea Domnului nostru Isus Hristos, prin care lumea este răstignită față de noi și noi față de lume. (Galateni 6,14) Doi tâlhari au fost răstigniți împreună cu El: lumea și eu; ce mai au aceștia doi a face unul cu altul? Nimic!

Acest adevăr trebuie adevărat prin credință și atunci vom fi izbăviți de lume. Atunci nu ne vom mai teme de ea și nici de stăpânul ei, »domnul puterii văzduhului, a duhului care lucrează acum în fiii neascultării.« (Efeseni 2,2) Nu numai că nu mai suntem la munca forțată a acestei puteri, ci suntem pe picior de luptă împotriva ei.

»Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânilor în tineretului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești.« (Efeseni 6,12)

În curând Dumnezeu va zdrobi pe Satan sub picioarele noastre. (Romani 16,20) Acum este deja judecat și biruit vizibil prin cruce și în curând soarta lui va fi pecetluită.

2. IZBĂVIREA DE PĂCAT

»Căci cine a murit de drept, este izbăvit de păcat.« (prin aceasta este absolvit de orice pretenție legală a păcatului.) (Romani 6,7)

Trebuie să facem deosebirea dintre păcatul ca natură a omului și păcatele ca o consecință a acestei naturi. Păcatele trebuie iertate, în timp ce păcatul ca natură nu poate să dispară. Păcătosul este un om fără Dumnezeu sau nelegiuit, iar păcatele sunt fărâdelegile sau faptele fără Dumnezeu. O iertare a păcatelor n-ar fi ajuns, pentru că păcatele vin din același izvor. Fructele sunt produsul pomului, care întotdeauna poate să facă numai fructe care corespund naturii sale. De aceea nu putem culege struguri din spini și nici smochine din mărarci. Astfel, orice pom bun face roade bune, iar pomul rău face roade rele. (Matei 7,16-17) Pomul bun nu poate face roade rele, nici pomul rău nu poate face roade bune. Așa că recunoaștem pomul după roadele lui.

Dacă vrem să nu mai avem roade rele, trebuie să îndepărtăm **pomul** care le face. De aici putem deduce că toate ostenele oamenilor de a nu mai păcătui, nu fac decât ca oamenii să se înșele asupra naturii lor rele. Ei se cred buni, **după părerea lor**, dacă nu mai păcătuiesc. Aceasta este o greșală, pentru că natura omului este stricată. Gândurile și simțirile inimii lui sunt rele din tinerețea lui, permanent. Dacă roadele ies la lumina zilei temporar sau pe o durată mai lungă sau poate nici nu se văd, aceasta nu schimbă situația.

Chiar dacă l-am înțuia pe un om sau l-am izola, natura lui tot nu ar putea fi schimbată. (Pustnicul.) Dar orice pom rău, care nu aduce roadă bună, va fi tăiat și aruncat în foc. (Matei 7,19) Este singura posibilitate de a evita ca el să mai facă roade rele.

Această tăiere a avut deja loc; Hristos a fost tăiat pentru noi, El, pomul verde, care n-a adus niciodată roade rele. Dumnezeu a găsit un Mijlocitor pentru păcătos, pentru pomul rău.

»Căci, pe când eram noi încă fără putere, Hristos, la vremea cuvenită a murit pentru cei nelegiuiți. Pentru un om neprihănit cu greu ar muri cineva; dar pentru binefăcătorul lui, poate să găsi cineva să moară. Dar Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos **a murit pentru noi**.« (Romani 5,6-8) Deci Hristos a murit pentru păcătoși și pentru oamenii fără Dumnezeu (și astfel de oameni am fost noi prin natura noastră). El, Cel drept, a suferit pentru cei nedrepti, El, Cel nevinovat, a murit pentru cei vinovați moartea pe cruce. Dumnezeu L-a dat pentru noi toți. (Romani 8,32)

»Pe Cel ce n-a cunoscut niciun păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El.« (2 Corinteni 5,21) Deci El a fost făcut ceea ce noi eram prin natura noastră, a fost făcut păcat, iar noi suntem acum neprihănirea lui Dumnezeu în El.

»Fiindcă prin moartea de care a murit, El a murit pentru **păcat**, o dată pentru totdeauna; iar prin viața pe care o trăiește, trăiește pentru Dumnezeu. Tot așa și voi înșivă, ...« Aceasta este taina izbăvirii noastre de păcat: Hristos n-a murit numai pentru păcatele noastre, ci **pentru noi, care am fost păcătoși (păcat)**. Dar nu va avea eficiență dacă nu vom adevăra prin credință această realitate, de aceea citim: »**Tot așa și voi înșivă, socotiți-vă morți față de păcat și vii pentru Dumnezeu, în Isus Hristos, Domnul nostru.**« (Romani 6,10-11)

»**Socotiți-vă morți față de păcat**« înseamnă pentru noi că n-am murit propriu-zis, încă n-a venit moartea, păcatul este încă aici, dar prin harul lui Dumnezeu ne putem privi ca fiind morți (să ne socotim morți). Dacă facem aceasta, atunci putem înțelege cuvântul: »Gândiți-vă la lucrurile de sus, nu la cele de pe pământ. Căci voi ați murit și viața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu. Când se va arăta Hristos, viața voastră, atunci vă veți arăta și voi împreună cu El în slavă.« (Coloseni 3,2-4)

„A ne socoti” este limpede că înseamnă că nu suntem, în realitate, ceea ce ne socotim că suntem. Ar putea unii să spună că nu ne putem socoti ceea ce nu suntem. Poate un muritor de rând să se socotească prinț? Nu, nu este îndreptățit la așa ceva. Nici noi n-am fi îndreptățiți să ne socotim morți față de păcat, dar avem voie s-o facem, **deoarece Cuvântul adevărului ne numește astfel.**

Dar nici să stăruim în păcat, sub pretextul ca să se înmulțească harul. Nu, departe de noi așa ceva! Noi, care am murit față de păcat, cum să mai trăim în păcat? (Romani 6,1-2)

»Cine a murit de drept, este izbăvit de păcat.« (Romani 6,7) Altfel nu poate nimeni să scape de păcat. Nimeni nu se poate izbăvi singur, de aceea a trebuit să moară Hristos. El a suferit moartea în locul nostru, ca soldă sau plată **a păcatului**. Dumnezeu privește acum moartea Lui ca fiind moartea noastră și noi putem s-o privim la fel, prin aceea că noi nu numai că am fost răstigniți împreună cu El, ci am și murit împreună cu El. Acest lucru ne învață foarte limpede Epistola către Romani. Dar dacă am murit (împreună cu El), atunci suntem și izbăviți, descătușați sau eliberați de păcat. El nu mai are putere asupra noastră, totul depinzând de aceea că noi adevăram prin credință această poziție, prin faptul că nu dăm mădularele noastre în stăpânirea păcatului, ci ne dăm pe noi înșine lui Dumnezeu, **ca vii, din morți cum eram**, și-I dăm lui Dumnezeu mădularele noastre, ca pe niște unelte ale neprihănirii. Astfel păcatul nu va putea stăpâni peste noi, căci nu suntem sub Lege, ci sub har. (Romani 6,13-14)

3. IZBĂVIREA DE SUB LEGE

»Căci Hristos este sfârșitul Legii, pentru ca oricine crede în El, să poată căpăta neprihănirea.« (Romani 10,4)

»Știm însă că tot ce spune Legea, spune celor ce sunt sub Lege, pentru ca orice gură să fie astupată și toată lumea să fie găsită vinovată înaintea lui Dumnezeu.« (Romani 3,19) Dar cine

sunt cei de sub Lege? Nici Neamurile, nici creștinii n-au fost vreodată sub Lege; ea a existat numai pentru israeliți. Dar nici măcar ei n-au ținut Legea. De aceea spune Petru: »Acum dar, de ce ispitiți pe Dumnezeu și puneți pe grumazul ucenicilor (creștini dintre Neamuri) un jug (Legea), pe care nici părinții noștri, nici noi (iudeii) nu l-am putut purta?« (Faptele Apostolilor 15,10)

Iudeii n-au putut împlini Legea și au trebuit să recunoască, că și ei au ajuns sub judecata lui Dumnezeu, ca și celelalte Neamuri. De aceea, numai în acest fel au putut și pot ei să fie mântuiți, ca și noi, de fapt, **numai prin credința în Domnul Isus Hristos.**

Pentru copiii lui Dumnezeu se pune problema unei izbăviri de sub Lege, dacă sunt israeliți, adică dacă au fost sub Lege. Creștinii dintre Neamuri n-au fost niciodată sub Lege, de aceea în cazul lor nu se pune problema unei izbăviri de sub Lege.

Astfel că, să nu se pună nimeni sub o Lege care nici n-a fost dată pentru el și pe care n-o pot împlini nici măcar cei pentru care a fost dată.

Pentru israeliți Legea a fost un **îndrumător spre Hristos.** (Galateni 3,24) Toți care sunt îndreptățiți prin credință, nu mai sunt sub îndrumător, pentru că nu mai au nevoie de așa ceva, căci Hristos este sfârșitul Legii; cine crede în El este îndreptățit. Nimeni nu poate fi îndreptățit prin Lege-fapte; despre acest lucru vorbește Scriptura limpede și explicit. (Galateni 2,16 și 3,11 ș. a.)

De aceea a trebuit să răscumpere Fiul lui Dumnezeu, născut dintr-o femeie, născut sub Lege, pe cei ce erau sub Lege (israeliții), ca să căpătăm noi înfierea. (Galateni 4,4-5)

În ceea ce privește pe copiii lui Dumnezeu, citim: »Roada Duhului, dimpotrivă, este: dragostea, bucuria pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea, înfrânarea poftelor. Împotriva acestor lucruri nu este lege.« (Galateni 5,22-23) Aceasta privește și iudeii-încreștinați și Neamurile-încreștinate.

Mai există încă o legea, **legea păcatului și a morții**, căreia îi este supus orice om prin natura sa. Nici de sub această lege nu se poate izbăvi nimeni singur, cum nici Legea mozaică n-a putut să-i izbăvească pe israeliți de ea, întrucât firea pământească a făcut-o fără putere. De sub această lege am fost izbăviți de o lege mai tare, prin **legea Duhului de viață în Hristos Isus.** (Romani 8,1)

Izbăvirea este lucrarea lui Dumnezeu Însuși. »Căci - lucru cu neputință Legii, întrucât firea pământească o făcea fără putere, - Dumnezeu a osândit păcatul în firea pământească, trimițând, din pricina păcatului, pe Însuși Fiul Său, într-o stare asemănătoare cu a păcatului, pentru ca porunca Legii să fie împlinită în noi, care trăim nu după îndemnurile firii pământești, ci după îndemnurile Duhului.« (Romani 8,3-4) Nu există îndoială, că toți cei ce sunt călăuziți prin Duhul nu sunt sub Lege, ci sunt izbăviți de ea. (Galateni 5,18) Căci toți cei ce sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sunt fii ai lui Dumnezeu. (Romani 8,14)

»Deci, fiii sunt scutiți.« (Matei 17,26)

»Unde este Duhul Domnului, acolo este slobozenia.« (2 Corinteni 3,17)

»Dar cine își va adânci privirile în legea desăvârșită, care este legea slobozeniei și va stăruia în ea, nu ca un ascultător uituc, ci ca un împlinitor cu fapta, va fi fericit în lucrarea lui.« (Iacov 1,25)

4. IZBĂVIREA FAȚĂ DE FIREA PĂMÂNTEASCĂ, DE ,EU'

»Am fost răstignit împreună cu Hristos și trăiesc, dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine.« (Galateni 2,20)

»Căci firea pământească pofteste împotriva Duhului și Duhul împotriva firii pământești: sunt lucruri potrivnice unele altora, așa că nu puteți face ce voiți.« (Galateni 5,17)

»Între ei eram și noi odinioară, când trăiam în poftele firii noastre pământești, când făceam voile firii pământești și ale gândurilor noastre și eram din fire copii ai mâniei, ca și ceilalți.« (Efeseni 2,3) Aceasta era **trăirea prin propriul ,eu'**, făceam ce voiam și nu ne interesa deloc voia lui Dumnezeu. Eram conduși de ,eu'-ul nostru, de firea pământească. Aceasta este neascultare. **Neascultarea este tot atât de vinovată ca ghicirea și închinarea la idoli.** (1 Samuel 15,23) Domnul Isus a venit ca să facă voia lui Dumnezeu. Să facă voia lui Dumnezeu era plăcerea Lui. (Psalmul 40,7-8). El a pus cu totul deoparte ,eu'-ul, prin aceea că a fost **ascultător până la moarte**, da, până la **moarte de cruce**.

Izbăvirea de ,eu' o recunoaștem numai prin aceea că Domnul Isus S-a arătat în trupul nostru muritor. »Noi deci, prin botezul în moartea Lui, am fost îngropați împreună cu El, pentru ca, după cum Hristos a înviat din morți, prin slava Tatălui, tot așa și noi să trăim o **viață nouă**.« (Romani 6,4)

Am fost răstignit împreună cu Hristos.

Am murit împreună cu Hristos

Am fost îngropat împreună cu Hristos

Așa se face că ,eu' sunt pentru totdeauna îndepărtat din fața lui Dumnezeu și izbăvit de ,eu'-ul meu. Viața mea n-a avut nicio valoare, era o viață cu desăvârșire pierdută, o viață fără Dumnezeu și în păcat. De fapt, aceasta nu era deloc viață, așa că a trebuit să ajungă în moarte.

Acum **Hristos este viața mea.** (Filipeni 1,21) »Nu mai trăiesc eu, ci **Hristos trăiește în mine**.« (Galateni 2,20)

Aceasta este o viață cu totul nouă, pe care eu până acum nici n-am cunoscut-o. Această viață este în Hristos și este obținută prin **credința în Fiul lui Dumnezeu**, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine. (Coloseni 3,3)

»În El ați fost tăiați împrejur, nu cu o tăiere împrejur făcută de mână, ci cu tăierea împrejur a lui Hristos, în dezbrăcarea de **trupul poftețelor firii noastre pământești**.« (Coloseni 2,11)

Chiar dacă Hristos este în voi, **trupul este supus morții** din pricina păcatului, dar **duhul trăiește** din pricina neprihănirii. (Romani 8,10) »Purtăm întotdeauna cu noi, în trupul nostru, **omorârea Domnului Isus**, pentru ca și **viața lui Isus** să se arate în trupul nostru.« (2 Corinteni 4,10) Dar nu numai aceasta, ci încă de pe acum suntem strămutați în locurile cerești, prin credința în Isus Hristos: am devenit împreună cetățeni cu sfinții și oameni din casa lui Dumnezeu. »Dar cetățenia noastră este în ceruri, de unde și așteptăm ca Mântuitor pe Domnul Isus Hristos, El va schimba **trupul stării noastre smerite** și-l va face asemenea **trupului slavei Sale**, prin lucrarea puterii pe care o are de a-și supune toate lucrurile.« (Filipeni 3,20-21) Aceasta este

5. IZBĂVIREA FAȚĂ DE TRUP

»Și nu numai ea, dar și noi, care avem cele dintâi roade ale Duhului, suspinăm în noi și așteptăm înfierea, adică răscumpărarea trupului nostru.« (Romani 8,23)

Încă ne aflăm în »trupul stării noastre smerite«, care, unuia îi dă mai mult de furcă, altuia mai puțin. Acest trup se mai numește și:

Trupul păcatului (Romani 6,6)

Trupul muritor (Romani 6,12 și 8,11)

Trup de moarte (Romani 7,24)

Trup pământesc (1 Corinteni 15,40)

Trupul firii pământești (Coloseni 2,11)

Casa pământească, cortul (2 Corinteni 5,1)

Când moare cineva, trupul i se pune în mormânt; el este izbăvit de trup, care este semănat ca grăunte pentru trupul de înviere. (1 Corinteni 15,36-37) La răpire vor învia întâi cei morți în Hristos, apoi noi, cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți deodată cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh. (1 Tesaloniceni 4,16-17) »Nu vom adormi toți, dar toți vom fi schimbați, într-o clipă, într-o clipeală din ochi, la cea din urmă trâmbiță. Trâmbița va suna, morții vor învia nesupuși putrezirii și noi vom fi schimbați. Căci trebuie ca trupul acesta, supus putrezirii, să se îmbrace în neputrezire și trupul acesta muritor să se îmbrace în nemurire. (1 Corinteni 15,51-53)

Aceasta este izbăvirea trupului, pe care o așteptăm suspinând. Noi așteptăm o casă (un trup), nu făcut de mâini, ci una veșnică în ceruri, o clădire de la Dumnezeu. (2 Corinteni 5,1) »De asemenea și firea așteaptă cu o dorință înfocată descoperirea fiilor lui Dumnezeu.« (Romani 8,19) Suntem deja copii ai lui Dumnezeu, dar încă umblăm în slăbiciune și josnicie; încă nu s-a arătat ceea ce vom fi.

»Dar știm că atunci când Se va arăta El, vom fi **ca El**, pentru că **Îl** vom vedea așa cum este.« (1 Ioan 3,2) Atunci vom fi ca al doilea om, Cel ceresc, căci așa cum am purtat chipul celui făcut din țărână, tot așa vom purta și chipul Celui ceresc. »Cum este cel pământesc, așa sunt și cei pământești; așa cum este Cel ceresc, așa sunt și cei cerești.« (1 Corinteni 15,48-49)

SCOPUL ȘI ȚINTA IZBĂVIRII

Lumea ține sărbători pentru a se bucura, dar toate bucuriile lor lasă un gust amar în urma lor. În realitate nu sunt bucurii, ci niște narcotice pentru conștiința neliniștită.

Nu merită osteneala să scriem despre acest lucru, căci este destul de bine cunoscut tuturor copiilor lui Dumnezeu, cât de scump trebuie omul să plătească în lume pentru orice bucurie și cu cât de puțin se alege din ea.

Dar când suntem izbăviți, începe o perioadă fericită, un timp al bucuriei. Atunci nu prăznuim sărbători, nu multe sărbători, ci, așa cum a vrut Moise să-i spună lui Faraon: »Așa vorbește Domnul, Dumnezeul lui Israel: „Lasă pe poporul Meu să plece, **ca să prăznuiască în pustie un praznic în cinstea Mea.**“« (Exod 5,1) Tot așa să fie și viața noastră, o **unică sărbătoare**,

începând din ziua izbăvirii noastre. Este așa??? Sau se înșală scriitorul? Vă rog să meditați! Când fiul pierdut s-a întors la tatăl și tatăl gestionase așa de minunat situația, încât a putut să spună: »Să mâncăm și să ne veselim!« Și apoi citim: »Și au început să se veselească.« (Luca 15,24) Că ar fi încetat să se veselească, precis n-a citit nimeni. Tot așa nici noi să nu încetăm să fim veseli, ca să ne bucurăm **totdeauna** în Domnul. (Filipeni 4,4 ș. a.)

Dacă lucrurile nu stau așa la toți copiii lui Dumnezeu, înseamnă că există o cauză, dar aceasta nu schimbă realitatea, aceea că suntem izbăviți ca să prăznuim o sărbătoare.

Ceea ce face sărbătoarea frumoasă, pentru oameni, este bucuria pe care o pot savura în zilele de sărbătoare. Când prăznuim o sărbătoare adevărată, ne bucurăm de dimineață până seara. Tot așa ne putem și noi bucura toată ziua harului, putem prăznui o sărbătoare, putem să mâncăm și să ne veselim Să ne bucurăm, ca și israelitul, de toate bunătățile pe care Dumnezeuul nostru le-a pregătit pentru noi.

»NU VĂ MÂHNIȚI, căci bucuria Domnului este tăria voastră.« (Neemia 8.10)